

LIZ KESSLEROVÁ

Emily  
Vichrná  
a rybí ocas

*Ilustrovala Sarah Gibbová*

Albatros

# Emily Vichrná a rybí ocas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.albatros.cz](http://www.albatros.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Liz Kesslerová**  
**Emily Vichrná a rybí ocas – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA** a.s.

# Albatros





LIZ KESSLEROVÁ

Emily  
Vichrná  
a rybí ocas



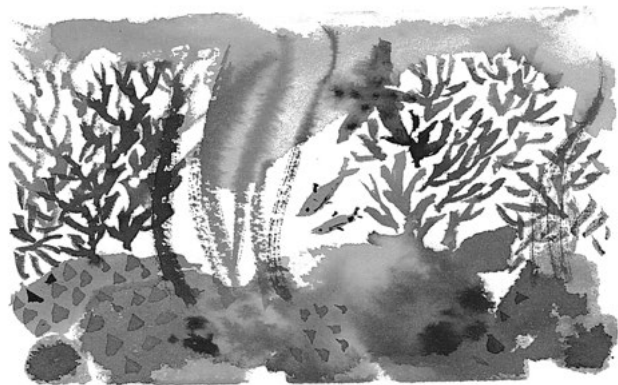
*Ilustrovala Sarah Gibbová*

Albatros

Přeložila Jindra Horynová



*Pro Frankieho, Lucy a Emily,  
a taky pro tatínka*



Pojďte, drahé děti, pojdte zpět;  
domů, do podmořských slují.  
Teď bratři volají v náš svět;  
Teď silné větry od moře dují;  
Teď slané vlny je následují;  
Teď divocí bílí koně si hrají,  
nedočkavě do tříště se vrhají.  
Drahé děti, pojdte zpět.  
Domů, domů!

*Opuštěný mořský lid*  
*Matthew Arnold*





## První kapitola



**U**držíte tajemství? Víím, že nějaké malé má nejspíš každý, ale to moje je jiné. Trochu ujeté. Nadpřirozené. Občas mám díky němu zlé sny, ve kterých jsem zavřená v nějaké výzkumné laboratoři nebo v zoo.

Všechno to začalo, když mi bylo dvanáct. Po šesté třídě jsem přešla na novou školu, kde jsme měli mít taky plavání. Moc jsem se na něj těšila, hned první středu odpoledne na nové škole. Máma plavání nesnášela a kdykoliv jsem se jí ptala, proč se nemůžu učit plavat, převedla řeč jinam.

„Vždyť žijeme na lodi!“ přesvědčovala jsem ji. „Voda je všude kolem!“

„Mě do ní nedostaneš,“ tvrdila. „Podívej se, jak je špinavá. Víš, co s ní udělají všechny ty lodě? Přestaň se už se mnou hádat a pojď mi radši pomoci se zeleninou.“

Za celou dobu, co jsem chodila na základku, mě ani jednou nenechala zapsat na plavání. Prý to není zdravé. „Všechna ta těla v jedné vodě,“ otrásla se, když jsem žadonila. „Děkuju pěkně, to není nic pro nás.“

A tak to bylo pokaždé: žádná debata. Zdolala jsem ji až to léto, než jsem šla na novou školu.

„No tak dobře,“ vzdychla nakonec. „Vzdávám se. Jen mě prosím tě nezačni přesvědčovat, abych tam chodila s tebou.“

Ještě nikdy jsem neplavala v moři. Dokonce jsem se ani jednou nekoupala ve vaně. Ne, že bych byla nějaká špindíra nebo tak – každý večer se sprchuju. Na lodi ale nemáme místo na vanu, takže musím přiznat, že jsem se ještě nikdy neponořila do vody celá.

Až do první středy odpoledne toho roku, kdy jsem začala chodit na novou školu.



Mamka mi koupila speciální tašku, do které jsem si mohla dát plavky a ručník. Byl na ní obrázek nějaké závodnice, jak plave a nadechuje se při kraulu. Při pohledu na ni jsem se zasnila a představovala si,

že mám na sobě závodnický dres a stejné malé černé brýle. A právě jsem zvítězila na olympiádě.

Jenže všechno bylo nakonec trochu jinak.

Přišli jsme k bazénu, kde stál cvičitel v bílých šortkách a červeném tričku, s píšťalkou na krku. Poslal všechny holky do jedné šatny a kluky do druhé.

Zalezla jsem až dozadu do rohu a rychle se převlékla. Nechtěla jsem, aby někdo koukal, jak jsem hubená. Nohy mám jako párátka a většinou jsou samý strup a škrábanec od toho, jak se dostávám na *Krále moří*. Trochu nadnesené jméno pro malou plachetnici s plesnivějícími lany, popraskaným nátěrem, který se loupe, a postelemi úzkými jako pravítko. No, to je jedno. Obvykle jí říkáme jenom *Král*.

Když si Julie Crossensová dávala věci do skříňky, usmála se na mě. „Máš hezký plavky,“ řekla. Přitom byly docela obyčejné, černé s bílým pruhem napříč.

Snažila se nasoukat vlasy pod těsnou koupací čapku. Taky jsem se na ni usmála. „A ty máš zase krásnou růžovou čepici.“ Obvykle nosím vlasy rozpuštěné, ale dneska mě máma přesvědčila, ať si je stáhnou do gumičky. Dřív jsem chodila ostříhaná nakrátko, ale teď nechávám vlasy růst. Mají hnědou myší barvu a délku k ramenům. Pevně jsem uchopila culík a taky ho nacpala pod čepici.

Někdy sedíme s Julií vedle sebe. Nejsme ale nejlepší kamarádky. Na předchozí škole jsem se nejvíc kamarádila se Sharon Mattersonovou, jenže pak jsme odešly každá na jinou školu. Ona je v Our Lady, já v Brightport High. Julie je jediná holka, se kterou bych se

tady chtěla kamarádit. O přestávkách ale bývá vždyc-  
ky s Mandy Rushtonovou, takže nakonec asi budou  
nejlepší kamarádky z nich.

Mně to nevadí. Nebo jenom trošku. Když třeba ne-  
můžu najít správnou třídu nebo se motám, než najdu  
cestu do jídelny. Bylo by příjemnější, kdybych neblou-  
dila sama.

Brightport High je asi desetkrát větší než moje bý-  
valá škola! Připadá mi jako obrovské bludiště, kde se  
pohybují MILIONY kluků a holek. A všichni vypadají,  
že se tam normálně vyznají. Každý si jde po svém.

„Jdeš, Julie?“ Mandy se postavila mezi nás, zády  
ke mně. Jen se na mě krátce podívala, pošeptala Julii  
něco do ucha a zasmála se. Odcházely spolu a žádná  
z nich ke mně ani nezvedla oči, když mě míjely.

Mandy bydlí na molu, u kterého kotví i naše loď.  
Její rodiče tam mají hernu s automaty a bydlí nad ní.  
Až do loňska jsme byly docela dobré kamarádky, a tak  
mi Mandy ukázala, jak můžu vyhrát na jednorukém  
banditovi. Já se pak prořekla před mámou. Nebylo to  
schválně! Mandy z toho měla pochopitelně problémy  
a já – no, řekněme, že mě od té doby v herně moc rádi  
nevidí. Mandy na mě od té doby nepromluvila.



Teď to ovšem dopadlo tak, že jsme se ocitly v jedné tří-  
dě. Bezva. Jako kdyby nebylo dost na tom, že jsem nová  
na škole, která je velká jako nějaké město.

Přípravy na hodinu plavání jsem musela dokončit sama.

„OK, 7. C, uklidněte se a dávejte pozor,“ oslovil nás ten člověk s písťalkou. Prý mu máme říkat Bob. „Je mezi vámi někdo, kdo si je ve vodě jistý a umí plavat bez pomoci?“

„Jasně že jo – nejsme mimina!“ ušklíbla se pohrdavě Mandy.

Bob se k ní otočil. „Tak dobře. Chceš začít? Podíváme se, jak ti to jde.“

Mandy si stoupla na kraj bazénu. Strčila si palec do pusy. „Jé, koukejte. Jsem mimino. Neumím plavat!“ Svalila se bokem do vody. Palec si nechala v puse a předstírala, že ji to stahuje pod hladinu. Čubičkou pak přeplavala na druhou stranu.

Půlka třídy se smála, když doplavala ke kraji bazénu.

Zato Bob úplně zrudl a ani trochu se nesmál. „Myšlíš, že to bylo vtípné? Okamžitě vypadni z vody!“ křičel. Mandy se vytáhla z bazénu a s úsměvem se klaněla spolužákům.

„Ty jsi ale hloupá holka,“ podával jí Bob ručník. „Teď si sedni stranou a můžeš se jenom dívat.“

„Cože?“ přestala se Mandy křenit. „To není fér! Co jsem provedla?“

Bob se k ní otočil zády. „Tak tedy znovu. Kdo je schopen se jistě a *rozumně* pohybovat ve vodě?“

Přihlásily se asi tři čtvrtiny lidí. Já jsem si zvednout ruku netroufla, i když jsem neskutečně toužila jít do bazénu. Po scéně s Mandy jsem neměla odvahy.

„Tak dobře,“ kývl Bob hlavou k těm, kteří se hlásili. „Pokud chcete, můžete jít do vody. Ale držte se jenom na té straně, kde stačíte.“

Otočil se zpátky k těm, kteří zůstali rozklepaně stát v řadě na kraji bazénu. „A my se dáme do práce.“

Jakmile byl Bob ke mně zády, nemohla jsem si pomoct a musela jsem se nenápadně přidat ke skupině těch, kteří se přesunovali k opačnému konci bazénu. Tam byl vstup do vody přes mělčinu. Věděla jsem, že bych neměla, protože jsem ještě nikdy neplavala, ale prostě jsem cítila, že to zvládnu. Navíc voda vypadala tak lákavě! Jako by lesklá klidná hladina čekala, až ji někdo skokem rozčerří a přivede k životu.

Do vody vedlo pět vysokých schodů. Stoupla jsem na první a teplá voda mě příjemně zašimrala na prstech u nohou. Na dalším mi sahala až po kolena. Ještě dva a pak už jsem se vrhla do vody celá.

Hlavu jsem držela nad hladinou a pažemi doširoka rozhrnovala vodu. Když jsem se nadechla a ponořila hlouběji, obklopilo mě ticho a klid, měla jsem pocit, že mě voda hýčká a vede do nového domova.

„TOHLE je plavání,“ volal Bob, když jsem se vynořila, abych se znovu nadechla. „Máš vrozený talent!“

Otočil se k ostatním, kteří na mě civěli s otevřenou pusou. Z Mandina pohledu na mě sršela zloba, když pokračoval: „Byl bych rád, kdybyste to takhle zvládali na konci pololetí všichni.“

A pak se to stalo.

V jedné minutě jsem klouzala po hladině jako létající

ryba, a ve druhé jsem měla pocit, že mi hrozně ztěžkly nohy. Jako by mi někdo slepil stehna a svázel lýtky. Pokusila jsem se o úsměv a snažila se dostat ke straně bazénu. Jenže jsem měla nohy jako balvan. Necítila jsem ani kolena, ani chodidla nebo prsty u nohou. *Co se to děje?*

O vteřinu později jsem vykřikla, protože už jsem se nedokázala udržet nad vodou. Bob neváhal a v šortkách i tričku skočil za mnou.

„Moje nohy!“ sípala jsem, když ke mně připlaval. „Vůbec je necítím!“

Poděřel mi bradu svojí obrovskou rukou, nohama dělal tempa a táhl mě ke kraji. „Neboj,“ chlácholil mě a díval se při plavání přes rameno za sebe. „To je jenom křeč. Skoro každému se to aspoň jednou stane.“

Dotáhl mě ke schodům a posadili jsme se na ten vrchní. Jakmile jsem se do poloviny těla vynořila z vody, nepříjemný pocit začal ustupovat.

„Tak se na ty nohy podíváme,“ prohlásil Bob a vytáhl mě na kraj bazénu. „Můžeš zvednout levou nohu?“ Zvedla jsem ji.

„A pravou?“ Šlo to lehce.

„Žádná bolest?“

„Už ne,“ tvrdila jsem.

„Tak to byla opravdu jenom křeč. Chceš si tady zatím odpočinout? Vrátiš se do bazénu, až se na to budeš cítit, OK?“

Přikývla jsem a Bob se vydal zpátky k ostatním.

Cítila jsem ale ještě něco, co nemohl vidět. A viděla to, co nemohl cítit. Sice jsem nevěděla přesně, co to

bylo, ale byla jsem si jistá jedním – do bazénu už by mě nikdo nedostal ani za milion liber.



Docela dlouho jsem seděla kus od bazénu, i když do vody šli postupně i všichni ostatní. Bob to potom dovolil i Mandy. Já už jsem nechtěla ani do bazénu, ani aby na mě cákala voda, pro případ, že by se všechno mohlo opakovat. Dokonce i cestou domů jsem měla nervy, abych třeba nespadla z hráze do vody.

Po celé jedné straně přístavní hráze vybíhají kolmo do moře mola. Naše loď kotví u jednoho z nich spolu s dalšími třemi. Je tam jeden nóbl bílý motorový člun a dvě větší jachty. Žádná z nich ale není trvale obydlená jako náš *Král*.

Stoupla jsem na molo. Normálně chodíme do lodi přes staré dřevěné prkno, ale ten den jsem prostě nemohla. Když jsem byla malá, máma mě vždycky vzala do náruče a přenesla mě. Teď už mě dávno nosit nemusí, a tak ji moje volání překvapilo.

„Mami, já to nepřejdou!“ křikla jsem, když se vynořila zpod paluby.

Měla na sobě hedvábný župan a kolem hlavy turban z ručníku. „Chystám se do klubu čtenářů.“

Stála jsem na molu a nebyla schopná pohybu. Před očima se mi míhaly stožáry a plachty lodí kolem. Upřela jsem pohled na *Krále*. Mokrý paluba se leskla ve slunci, stěžen se kýval spolu s lodí, kterou rozhou-



pávaly vlny, plachta byla srolovaná dolů. Když jsem se zadívala na řadu kulatých oken na boku lodi a železný pás, který ji obepínal dokola, trochu se mi zamžily oči. „Hrozně se bojím,“ dodala jsem.

Máma si nakonec přitáhla župan, pevně si uvázala pásek a natáhla ke mně hubenou ruku. „Tak pojď, já tě chytím.“

Udělal jsem krok, než mě vzala za ruku. Za prknem mě přitáhla k sobě a objala. „Ty můj blázínku,“ špitla mi do vlasů a prohrábla je rukou. Pak se vrátila dovnitř, aby se mohla připravit na svůj klub.

Často měla klub nebo něco jiného, kam chodila. Vloni to bylo cvičení pilates, a teď klub čtenářů. Pracovala v antikvariátu na pobřežním korzu a právě tam se scházeli. Vlastně je to tam super. Otevřeli tam kavárničku, kde si můžete dát výborný milkshake z čerstvého ovoce a pořádně velkou čokoládovou müsli tyčinku. Stejně vím, že knižní klub je pro mámu jenom záminka, aby se mohla scházet se známými a popovídat si s nimi – aspoň mi tak pořád nestojí za zády.

Hlídat mě chodí jasnovidka Millie. Ta má na přístavním molu kráček s esoterickými pomůckami, *Tajemná Millie*, kde věští z ruky, dělá horoskopy a tak. Je docela fajn. Někdy na mě praktikuje reiki nebo shiatsu. Jednou s sebou přinesla tarotové karty a vykládala mi je. Řekla, že budu mít úspěch ve studiu a v každém čtvrtletí získám první cenu. Hned další den jsem propadla v testu z gramatiky a musela být pak třikrát po škole, abych se to doučila. Ale to je celá Millie.

Naštěstí dnes dávali oba její oblíbené seriály, takže se dalo předpokládat, že mě nechá na pokoji. Hodilo se mi to, protože jsem chtěla mít klid na přemýšlení. Musela jsem přijít na to, co mám dělat. Dvě věci mi byly jasné. Jednak, že potřebuju zjistit, co se se mnou dělo v bazénu. A druhé bylo plavání. Chtěla jsem se nějak vyvléknout z dalších hodin, aby se mi to nestalo znovu.



Chodila jsem sem a tam po pokoji na přídi a slyšela mámu z vedlejší kabiny. „*Do ya really love me? Do ya wanna stay?*“ překřikovala céděčko. Když se někam vypravovala, vždycky si zpívala. Nevadilo mi to, pokud to s hlasitostí nepřeháněla. Dneska večer jsem to ale sotva vnímala.

Už jsem to zkusila a zeptala se jí, jestli musím jít zase na plavání. Hrozně ji to rozčílilo. „To si děláš leg-raci?“ vyjela na mě tónem, který znamenal, že ona rozhodně nežertuje. „Po tom, co jsi tak vyváděla, abys tam mohla chodit? Na to zapomeň!!“

Došla jsem k plynovému krbu v rohu salonku – tak říkáme našemu obývacímu pokoji. Nejlepší věci mě napadají, když chodím, ale dneska jsem měla v hlavě úplně vygumováno. Přešla jsem kolem ošuntělé pohovky s oranžovým přehozem. Krok, dva, levá, pravá, moje hlava, vrz, vrz, vrzy, vrzy, vymysli to přece brzy! Nic.

„*Better tell me soon, baby I ain't got all day,*“ prozpěvovala si za stěnou máma.

Zkusila jsem kráčet delší trasou až do kuchyně. Teda, na lodi je to spíš jen kuchyňský kout. Jen dřez, malá lednička a varná deska, na které se většinou válí spousta prázdných obalů. Máma trvá na tom, abychom recyklovaly úplně všechno. Kuchyň je uprostřed lodi, naproti je hlavní vchod, ke kterému vede několik dřevěných schůdků. Člověk na nich musí být opatrný, když vstupuje dovnitř, protože spodní schůdek je uvolněný. Já nejradši seskakuju rovnou dolů z toho nejhořejšího.

Kráčela jsem přes kuchyň a dál chodbičkou, která vede ke koupelně a našim kajutám.

Na konci chodby vykoukla máma. „Jak vypadám?“ Měla na sobě nové levisky a bílé tričko se třpytivým nápisem BABE. Nevadilo by mi to, kdybych si zrovna nekoupila podobné pro sebe – a na ní nevypadalo líp!

„Skvěle.“ Víc jsem říct nestačila, protože mě přerušil dobře známý zvuk. Téměř současně s rázným zaklepáním na střechu se otevřela boční dvířka a objevila se hlava pana Surového. „To jsem jenom já,“ zahalekal a zkoumavým pohledem přejel celou loď.

Pan Surový je strážce majáku. Je u nás každou chvíli. Nahání mi hrůzu – když se mnou mluví, mám pocit, že se na mě nedívá přímo, ale bedlivě mě sleduje koutkem oka. A navíc má každé oko jiné: jedno modré a druhé zelené. Máma říká, že se musí cítit osaměle, když jen vysedává uvnitř majáku, hledí na moře, rozsvěcí světlo a jediný kontakt s jinými lidmi má jen prostřednictvím rádia. Proto k nám pořád chodí. Prý na něj musíme být hodné a chovat se k němu přátelsky.

„Á, pane Surový, právě jsem na odchodu do klubu čtenářů. Čekáme jenom, až se objeví Millie. Hned jsem nahore. Svezu se kousek s vámi.“ Máma zmizela v chodbičce, aby si vzala bundu, a Surový už se hrnul dovnitř.

„A jakpak se máme?“ podíval se na mě zase úkosem. Pusu měl nakřivo stejně jako kravatu. Na košili mu chyběl knoflík, v puse pro změnu zub. Otrásla jsem se. Ať mě s ním máma radši nenechává samotnou.

„Fajn, díky.“

Privřel oči a dál mě pozoroval. „Dobrá, dobrá.“

Díkybohu hned vzápětí dorazila Millie a pan Surový odešel s mámou ven.

„Nebudu tam dlouho, zlato,“ slibovala mamka, dala mi pusu a pak mi utřela tvář palcem. „V troubě máš sekanou s bramborovou kaší, tak se najezte.“

„Ahoj Emily,“ pozdravila mě Millie a upřeně se na mě zadívala. Dělalala to vždycky. „Něco tě hrozně zneklidňuje a jsi zmatená,“ pronesla tentokrát se znepokojivou přesností. „Vidím to v tvojí auře.“

Pak si přehodila cíp černého plédu přes rameno a šla zapnout varnou konvici.

Zamávala jsem mámě a panu Surovému na pozdrav a sledovala je, jak jdou po hrázi. Dole zabočil pan Surový doleva a vracel se podél zálivu ke svému majáku. Po uliční lampy na korze už svítily, rýsovaly se jako světle žluté body proti oranžovorůžové obloze. Pak máma zahнула doprava k antikvariátu.

Sledovala jsem je, dokud mi nezmizeli z očí. Teprve

potom jsem si šla sednout k Millie na pohovku. Na klíně jsme měly talíře s jídlem a musely jsme se smát, když se člověk, co mluvil o počasí, zamotal do předpovědi. Pak ale začala Farma Emmerdale, Millie celá zvažněla a rázným *psst* mě umlčela.

Měla jsem hodinu času.

Umyla jsem nádobí, udělala razii v zavařovací sklenici s propiskami a vzala si ze skříňky v obýváku mámin luxusní fialový dopisní papír. Zavřela jsem se ve své kajutě a napsala tohle:

*Vážená paní Partingtonová,  
prosím, abyste laskavě omluvila Emily z hodin  
plavání.*

*Byla na vyšetření u lékaře, který zjistil, že má  
silnou alergii a NESMÍ chodit k vodě. Vůbec. NI-  
KDY.*

*Se srdečným pozdravem  
Mary Penelope Vichrná*



Když se máma vrátila, předstírala jsem, že spím. Vešla do mé kajuty po špičkách, dala mi pusu do vlasů a odhrnula mi je z čela. Dělala mi to pořád. Nesnášela jsem to. Pro mě bylo normální mít ofinu. Teď jsem se držela, abych si ji neshrábla zpátky, dokud neodešla.

Dlouho jsem ležela a nemohla usnout. Celé hodiny jsem koukala na hvězdy a měsíc, které mám namalované na stropě světélkující barvou. Přemýšlela jsem o tom, co se stalo, a hledala v tom smysl.

Nejradši bych ale myslela jenom na to, jak mě voda hladila jako hedvábí, když jsem do ní vklouzla – ještě než se všechno pokazilo. Její klidné šumění mě přitahovalo i teď, jako by si se mnou voda chtěla hrát, protože máme společné tajemství.

Jenomže kdykoliv jsem se nechala unášet pocitem, jak mě voda hýčká a hladí mi kůži, vstoupila mi do toho Mandy. Zlostně na mě hleděla. Několikrát už jsem skoro usnula. Upadala jsem do polospánku a pokaždé se hned rozběhl stejný sen – já uprostřed obrovské nádrže, kolem celá třída, všichni zírají, ukazují na mě a sborově křičí: „Zrůda! Zrůda!“

Já prostě nemůžu jít znova do vody! Už nikdy!

Neodbytně se mi ale vracely ty samé otázky. Co se mi to ve vodě stalo? A bylo by to příště stejné?

A i když mě děsilo pomyšlení, že bych tou hrůzou měla projít znovu, věděla jsem, že nebudu mít klid, dokud nezjistím, jak se věci mají. A navíc jsem měla pocit, že mě něco do vody přímo žene. Jako kdybych neměla na výběr. MUSÍM na to přijít – ať už je to jak chce děsivé.

Když jsem uslyšela mámu, jak pochrupuje ze spánku, byla jsem už rozhodnutá, že se tomu dostanu na kloub – a to radši dřív než kdokoliv jiný.

Vyplížila jsem se z postele a vklouzla do plavek.

Zastudily mě, jak byly ještě vlhké, a já se nedobrovolně zašklebila. Přehodila jsem si přes ně džínovou bundu. Pak jsem po špičkách přešla loď a rozhlédla se kolem. Přístavní hráz byla úplně liduprázdná. Proti noční obloze se rýsovaly tmavé siluety penzionů a obchodů na korze. Pomyslela jsem si, že je to docela dobrá jevištní scéna.

Měsíc byl v úplňku a jeho světlo se v moři odráželo jako reflektor. Když jsem ale v jeho světle uviděla prkennou lávku k molu, udělalo se mi zle. *No tak, vždyť je to jen pár kroků.*

Zatnula jsem zuby a sevřela pěsti – a po špičkách lávku přešla.

Běžela jsem k uvazovacím kúlům na konci mola a podívala se na provazový žebřík, jehož konec se ztrácel v temné vodě. Moře se zablesklo, jako kdyby na mě chladně pohlédlo. Já se místo odpovědi jen zachvěla. Proč tohle dělám?

Vjela jsem si prsty do vlasů. To dělám vždycky, když se snažím něco vymyslet – a připadá mi, že se nemůžu hnout z místa. A pak jsem všechny otázky i pochyby – i Mandin posměšný výraz – vytěsnila z hlavy. Prostě to MUSÍM udělat, chci znát pravdu.

Zapnula jsem si knoflíky na bundě až ke krku. Bez ní do moře nevlezu! Se zatajeným dechem jsem si stoupla na provazový žebřík a naposledy se rozhlédla po opuštěné hrázi. Když jsem sestupovala dolů do tmy, znělo mi v uších jemné drncení stěžňů, které se kolébaly na lodích v zálivu.

Zrovna byl odliv, a tak i poslední provazová příčka žebříčku visela dost vysoko nad hladinou. *Teď, nebo nikdy*, řekla jsem si.

A pak jsem si rychle stiskla nos palcem a ukazovákem a skočila dřív, než jsem si to mohla rozmyslet.

S pořádným cáknutím jsem zajela pod hladinu, vyplavala nahoru a okamžitě lapala po dechu. Nejdřív jsem nevnímala nic jiného než ledové sevření vody. *Co to vůbec dělám?*

Potom jsem si uvědomila, proč tam jsem, a začala kopat nohama. Zprvu dost zběsile. Za chvíličku mi ale přestala být zima a rozplynuly se i moje obavy. Místo toho jsem měla pocit, že mi vlny moře přinášejí klid. Se solí na rtech a vlasy přilepenými k hlavě jsem vystřelila jako šipka pod hladinu, rozrážela jsem vodu, jako bych to dělala odjakživa.

A pak se TO stalo. Vyděšeně jsem zamířila zpátky k molu. NE! Tohle já nechci – už ne, změnila jsem názor.

Vynořila jsem se, ale nemohla jsem najít konec žebříku. *Co jsem to provedla?* Nohy se mi zase spojily a byly jako kámen. Máchala jsem rukama kolem sebe, ale nepodařilo se mi ničeho zachytit. *Je to jen křeč, jenom křeč*, říkala jsem si. Neodvažovala jsem se podívat pod vodu, protože jsem měla pocit, že mi nohy úplně zmizely.

Ale stejně rychle jako to začalo, se v okamžiku něco změnilo; přestala jsem s tím bojovat a potlačovat to.

Fajn, tak se mi nohy spojily. Fajn, teď zmizely úplně. No a co? Bylo to dobré. Bylo to... v pořádku.



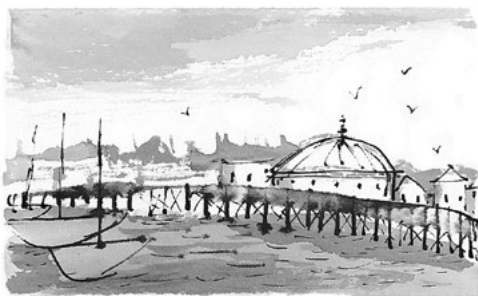
Sotva jsem se toho přestala bát, hlava už mi nezajížděla pod hladinu. Ruce přestaly mlátit kolem dokola. Najednou jsem se cítila jako pták, orel, letadlo. Delfín, který klouže po vodě jenom z čisté radosti.



Tak, a je to. Možná jste to uhodli už předtím, možná ne. Na tom nezáleží. Jediné, na čem záleží, je, že to nikomu neřeknete. Slibujete?

Stala se ze mě mořská panna.

## Druhá kapitola



Není to zrovna něco, co se děje běžně, že? Většine lidí se to nestane *nikdy*. Mně se to ale stalo. Byla ze mě mořská panna. Mořská panna! Jak se to stalo? Proč? Byla jsem jí vždycky? V hlavě se mi rojila spousta otázek, ale na žádnou z nich jsem nenacházela odpověď. Věděla jsem jen, že jsem objevila zcela novou součást sebe sama. A v životě jsem zatím neudělala nic, co by mi připadalo tak úžasné. Cítila jsem se skvěle.

Tak tady mě máte. V moři jsem se pohybovala jako – no, jako ryba ve vodě! A svým způsobem jsem rybou byla. Horní polovina těla mi zůstala stejná jako předtím: hubené paže, ofina, kterou mi moře připlácló k čelu, černé plavky.

Ale zároveň jsem byla někým jiným. Nebo něčím jiným. Proměna začínala hned pod bílým pruhem na mých plavkách. Ty v tom místě zmizely a místo nich jsem měla na břicho lesklé šupiny. Nohy se mi zúžily do zelenopurpurového ocasu, který se ladně pohyboval, když jsem klouzala po hladině. V životě se mi zatím nepodařil jediný ladný pohyb, a tak jsem byla trochu v šoku. Když jsem ocas vyšvihla nad hladinu, ve světle měsíce se rozzářil jako barevný oblouk duhy. Tělem a rukama jsem hýbala minimálně, přitom jsem vodou úplně letěla a s každým švihnutím ocasu jsem zajížděla ještě hlouběji.

Připomnělo mi to, jak jsme byli se školou ve Vodním světě. Šli jsme tunelem pod vodou a všude kolem jsme viděli podmořský svět. Měli jsme dojem, že jsme skutečně v moři. Jenomže teď to tak bylo doopravdy! Mohla jsem natáhnout ruku a dotknout se mořských chaluh, které se vznášely ve vodě jako koráلكové závěsy vzhůru nohama. Nebo plavat o závod s hejnem tlustých šedých ryb, co se motaly jedna kolem druhé, jako kdyby tančily.

Rozesmála jsem se radostí a z úst mi vyrazily bubliny směrem k hladině.

Zdalo se mi, že si plavu asi tak pět minut, když jsem si všimla, že obloha začíná růžovět. Napadlo mě, *co když se nebudu moct proměnit zpátky?* A propadla jsem panice.

Jakmile jsem se ale povytáhla z vody, ocas mi začal měknout. Visela jsem na provazovém žebříku a fasci-

novaně pozorovala, jak z něj jedna po druhé mizí šupiny, jako by byly z ledu, který taje. Znovu jsem měla nohy, ale pořád jsem je moc necítila. Podobný pocit mám, když jdu od zubaře a po umrtvující injekci se mi zdá, že moje pusa není moje. Takhle cizí mi teď připadaly moje nohy.

Zakroužila jsem prsty u nohou, abych je rozhýbala a zbavila se tak jehel a špendlíků, co mě píchaly do chodidel. Potom jsem se vydala domů a slíbila sama sobě, že se zase vrátím – brzy.



Instruktor plavání Bob stál přede mnou a mluvil do mobilu. Neslyšela jsem, co říká. Někdo mě popadl za ramena.

„Tahle, že jo?“ zavrčel mi do ucha rozzuřený hlas. Bob přikývl.

Pokusila jsem se vykrotit z mužova sevření, ale svíral mi ramena příliš pevně. „Co chcete?“ zasípala jsem pisklavým hláskem.

„Jako kdybys to nevěděla,“ odsekl nevrle. „Jsi zrůda.“ Zatřásl mi rameny.

„Ne!“ křičela jsem. „Nejsem zrůda!“

„Nehraj to na mě,“ odpověděl mi ženský hlas.

„Nic nehraju,“ podařilo se mi vykrotit se ze sevření. „Nejsem zrůda!“

„Emily, proboha,“ znova zazněl ženský hlas. „Já vím, že nespíš!“

Rozloupla jsem oči a zblízka hleděla do obličeje mámě. Držela mě za ramena a lehce mnou trásla. Zprudka jsem se posadila. „Co se děje?“

Máma mě pustila a odtáhla se. „Co se děje, ty jeden ospalče? Přijdeš pozdě do školy. Tak sebou pohni!“ Roztáhla závěs mezi dveřmi. „A nezapomeň si vyčistit zuby,“ houkla zády ke mně.

Během snídaně jsem se snažila vybavit si svůj sen i to, co jsem křičela. Připadalo mi to jako skutečnost: ty hlasy i nemožnost úniku ze zajetí. Řekla jsem něco opravdu nahlas? Neodvažovala jsem se zeptat a radši jsem v tichosti jedla.

Polykala jsem sotva třetí sousto, když situace začala být vážná.

Máma se jako obvykle motala kolem a přehrabovala papíry zastrčené za mixérem. „Kam jsem to jen dala?“

„Co je to tentokrát?“

„Seznam na nákup. Jsem si jistá, že jsem ho někam sem dávala.“ Natáhla se přes stůl ke štosu papírů. „Á, tady je.“

S hrůzou jsem sledovala, jak vzala do ruky přeložený papír. A ne jen tak ledajaký. Držela LUXUSNÍ FIALOVÝ DOPISNÍ PAPÍR.

„Né-é-é-é!“ vyjekla jsem, vyprskla přitom půlku cereálií z pusu a natáhla se po papíru. Pozdě! Máma už ho rozkládala.

Přivřela oči, v rychlosti koukla na papír a já napětím zatajila dech.

„Ne, to není ono.“ Zase ho složila. Vydechla jsem úlevou a spolkla, co mi zbylo v puse.

„Počkat,“ zase papír pomalu rozložila. „Bylo tam moje jméno!“

„Ne, ne, nebylo. To byl někdo úplně jiný, vůbec ne ty,“ chňapla jsem po papíru.

Máma si mě nevšímalá. „Kde mám brýle na čtení?“ Jako obvykle, když je hledala, měla je pověšené na krku.

„Tak já ti to přečtu, chceš?“ vmlouvala jsem se tónem nejhodnější dcery na světě. Jenže než jsem to dořekla, mamka už našla brýle a nasadila si je. Pečlivě četla.

Pokusila jsem se nenápadně zmizet kolem rohu stolu, ale máma vzhledla, sotva jsem udělala druhý krok. „Emily?“

„Hm?“

Odložila brýle a strčila mi papír pod nos. „Můžeš mi to vysvětlit?“

„Á, no, hm, á, ehm, tak se na to podíváme.“ Zkoumala jsem papír s výrazem, který měl, jak jsem doufala, vyjadřovat, že tohle jsem nikdy v životě neviděla, ale ráda zjistím, jestli můžu s něčím pomoci.

Máma mlčela a já upřeně hleděla na papír a tvářila jsem se, že čtu. Děkala jsem všechno proto, abych se vyhnula jejímu pohledu, a čekala jsem, že mi vynadá.

Jenže hubování nepřicházelo. Máma udělala něco ještě horšího. Odložila ten kus papíru, vzala mě za bradu, zvedla ji a prohlásila: „Já to chápu, Emily. Víím, co se děje.“

„Ty to víš?“ kníkla jsem zděšeně.

„Všechno, co jsi říkala ze spaní o tom, že jsi zrůda...  
Mělo mě to trknout.“

„Tebe?“

Pustila mi bradu a smutně zavrtěla hlavou. „Byla jsem zabeďněná, že mi to nedošlo dřív.“

„Zabeďněná? Ty?“

Pak mě vzala za ruku, sevřela ji do dlaní a řekla: „Jsi jako já. Bojíš se vody.“

„Já?“ vyjelo mi. Potom jsem si odkašlala a narovнала si školní vázanku. „No jistě, bojím se vody,“ prohlásila jsem vážně. „Samozřejmě. Jsem z ní vyděšená. Přesně tak. A to je všechno. Úplně všechno, nic jiného v tom není...“

„Proč jsi mi to neřekla?“

Sklopila jsem oči do klína a pak pevně stiskla víčka, abych vytlačila slzy, protože jsem cítila, že už jsou na krajíčku. „Styděla jsem se,“ špitla jsem. „Nechtěla jsem tě zklamat.“

Ještě pevněji mi stiskla ruku, podívala se na mě a já uviděla, že má taky vlhké oči. „Je to všechno moje vina,“ prohlásila. „To já zklamala tebe. Pořád jsem tě nechtěla nechat, aby ses naučila plavat. A můj strach tak přešel i na tebe.“

„Hm,“ přikývla jsem smutně. „Asi jo. Ale nemusíš se obviňovat. To je dobrý. Mně to nevadí. Fakt ne.“

Pustila mi ruku a potřásla hlavou: „Vždyť ale žijeme na lodi. Všude kolem je voda.“

Skoro mě to rozesmálo, ale když jsem viděla mámin vážný obličej, hned mě to přešlo. Pak mě něco napadlo:

„A proč vlastně, mami? Proč bydlíme na lodi, když se tak bojíš vody?“

Stočila ke mně pohled tak, abychom si viděly do očí. Vypadala, jako by v nich hledala odpověď. „No jo,“ zašeptala. „Neumím ti to vysvětlit, ale kdesi hluboko v sobě cítím, že *Krále* nedokážu nikdy opustit.“

„Ale to nedává smysl! Voda tě děsí, a přitom žijeme na lodi, přímo na moři v přístavním městě!“

„Já vím, já vím.“

„Všechno je od nás strašně daleko. Dokonce i babička s dědou žijí úplně na druhém konci země.“

Ztuhly jí rysy v obličejí. „Babička s dědou? Co ti s tím mají společného?“

„No, že jsem je vlastně nikdy neviděla! Dostaneme dvakrát za rok pohled a to je všechno.“

„Ale Emčo, vždyť jsem ti to už vysvětlovala. Bydlí tisíce kilometrů od nás. A nejsme zrovna zadobře.“

„Ale proč?“

„Kdysi jsme se pohádali.“ Nervózně se zasmála. „Je to už tak dávno, že teď už vlastně ani nevím, proč.“

Chvilíčku jsme zůstaly sedět beze slov. Potom máma vstala a zahleděla se okénkem ven. „Takhle to není v pořádku. Nemělo by to tak být,“ mumlala si pro sebe a přitom čistila okno rukávem.

Pak se najednou otočila, až se jí rozevlála sukně. „Už to mám!“ zvolala. „Už vím, co uděláme!“

„Uděláme? Co tím myslíš? Co chceš *dělat*? Já prostě vezmu ten dopis do školy, nebo to můžeš napsat jinak, jestli chceš. A nikdo nic nezjistí.“